Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Hansen, Lars

Titel: BREV FRA: Hansen, Lars (1848-06-02)

Citation: Hansen, Lars: ”BREV FRA: Hansen, Lars (1848-06-02)”, i *Breve fra danske Krigsmænd*, s. 37. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-000621307-000-shoot-L0006213070000020.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra danske Krigsmænd

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Hansen, Lars, *Breve fra danske Krigsmænd,*

Lars Hansen Ammindrup til sin Familie.
1ste Bataillon. Nordsjælland.
Øen Als 2 Juni 1848.

Kjære Forældre og Søskende og Kone.

Jeg takker Dig utallige Gauge for din Skrivelse, fom jeg vigtig har bekommet den 1ste Juni, for Du kan tro, kjære Kone, jeg har ingeu anden Foruøielse nu for Tiden, end at jeg faaer Brev fra Dig, men det gjør mig saa ondt for miu gamle sorrigfulde Moder. Jeg beder Eder, at I førger ikke saa meget, for det kan jo ikke blive anderledes alligevel og med Sorrig kan I jo ikke hente mig tilbage til Eder. Men hvis at det er Guds Billie, at jeg maa beholde min Helsen og mine Lemmer ved Magt, da naar jeg kommer hjem, da vil der oprinde en Kjærligheds Kilde imellem os, som aldrig kan udtømmes her paa Jorden. Og jeg haader med Guds Hjælp nok at jeg skal komme hjem, men hvis ikke, saa faaer man jo nære fornøiet dermed, men det kan jo gaae bedre end man forestiller det

Søndagen d. 29 som Du skrev dit Brev, saa nar ni i Slag igjen med de Tybske. Vi blev sat over Vandet fra Als og over paa de Slesnigske Grændser; det Vand bevimellem er ikke meer end som 100 Alen. De Tybske har gjort Forsøg flere Gange paa og bilde over paa den lille Ø Als, men det er ikke lykkedes dem; hver Gang de har probeert derpaa, har vore Kanonbaade og Orlogsmanden spødt dem i Øinene, saa de har seet, at Hoved og Arme og Been er fløiet i Luften, og vi havde ogsaas. 38nogle Baterier med 80-Pd. Kanover og de er slemme, hvor de træffer, saa de Tybske mærkede, at det var en Umulighed at komme over vi os. Vi har lagt i Sønderborg en 10 Dage og maatte gaae paa Arbeide hver Dag og hver anden Nat paa Vagt, og det var Baterier og Forskandsninger vi maatte lave; men da det var færdig, saa skulde vi probere dem. I Søndags Morges fik vi Ordre paa at drage over, og saa som vi over Kl. 12 om Middagen. Vi var næppe kommen 2000 Alen op, før de begyndte at syre efter os; men saa begyndte vi at skrige den Ene høiere end den Anden: fremad danske Soldater, og saa rendte vi Storm paa dem, og saa kan I troe at det gik løs. Vi har noget nyt Skyts, som kaldes Espingoter; der er en Hest for hver Vogn og de skyder 32 Skud mod hver Gang at de lader, det ene efter det andet ligesaa stærk som man kan tælle, og det er noget sarlig Tøi for Tybsken, de kan ikke begribe hvad det er; de veed ikke andet Navn til det, end at de kalder det for Helvedes Skyts, for det at de kan blive ved at skyde uden at lade. Saa imislertid tykkedes det os dog at faae dem paa Flugten; men da vi havde faaet dem 1½ Miil, saa havde de et Batteri paa 16 Kanoner; der havde det nær knedet for os. Bores Batalion laa ganske fladt hen ad Jorden, men vi fik henved en Snees Kanonkugler ind imellem os, men det tykkedes dem dog ikke at gjøre os synderlig Skade. Vi mistede ikke meer end 3 Mand, den ene gik Kuglen reent igjennem; og den ene blev Benet skudt af, og den tredie blev saaret lidt. Saa imidlertid stjød vore Kanoner dem reent væk, hvem der ikke blev saaret as dem de kjørte væk. Da vi kom berop, laae der baade Heste og Mennesker som der var skudt og Gud veed hvor mange de har faaet med dem as de Døde, for de har alle Bøndernes Vogne taget væk til at kjøre for dem. Kjære Venner, I synes det er sørgetig for Jer, men I kan ikke Gud fuldtakke, at det ikke er i Jeres Land at Fjenden er, for I kan troe det er førgelig at see Koner maae løbe fra Huus og Hjem med Børnene i Forklædet, og de veed ikke , hvor de skal hen, for vi skyder fra den ene Side og Fjenden fra den anden, og paa de Par Miil at vi brev dem væk, havde de nok taget Alting med hvads. 39be kunde have, og slaget Kister itu og Boskabet itu, og der er over en Snees Huse og Gaarde, som brændte af, som der blev kastet Bomber over fra vores Kanoner, saa de antændte, og at beres Sæd er reent spoleret. I maa selv tilstaae, at det er sørgelig for de Mennesker; derfor, kjære Venner, takker Gud, at I kan have Fred i jeres Land; hver Bonde maatte med Fornøielse gjerne give den tredle Deel af alt det han eter for det Tab, som de Mennesker lider, det kan jeg ikke fuldsige Eder; men bestoværre, der er vel ikke mange som skjønner paa det. ..... Ja nu maa jeg snart holde op at fortælle om det, for ellers skriver jeg hele Siden fuld. Af vores, som faldt, troer jeg ikke der var saa mange, men der faldt uendelig mange fra de Tybstes Side; da Vi kom derop kandt vi Been af de Tybste, som var skudt af ved Knæet og sad i Støvlen m. m. Men destoværre vil der ogsaa blive mange Krøblinger i vores Lanb, naar Krigen faaer Ende. Vi har ingen Svensker faaet endnu og Gud veed om vi faaer nogen. Fra om Søndagen, da vi havde holdt op at slaas og til om Fredag Aften maatte vi ligge paa Feltvagt paa Marken og det var en brøi Uge for os. Bi maatte leve ved Spegeflæsk og Brød og vi fik ingen varm Mad, og ikke heller kom vi af Klæderne, men vi er snart ligesom raae Mennesker, for naar en 50 Mand kan komme ind i et Faarehnus og faae lidt Halm under os, saa leer vi og er godt fornøiet. Nu er vi kommen tilbage til Sønderborg igjen for at vi kan faae vasket vort Tøi og der bliver vi vel et Par Dage, men Gud veed hvor vi saa skal hen, de vil sige at vi skal seiles til Apenrade for at gaae paa Fjenden fra en anden Side. Nu Intet videre for denne Gang end jeg vil bede Dig kjære elskede Kone, og ligeledes min gamle sorrigfulde Moder, at I har en god Taalmodighed, for det er jo ingen Løgn hvad der staaer i Skriften: at en god Taalmodighed overvinder Alting. Og jeg trøster mig ved de Ord: hvem Gud vil bevare han er uden Fare. Lev vel det ønskes af mig

Lars Hansen Ammindrup.